

Tajemství rodné řeči – poznání a vědění.

Slovo má pozemskou formu a „výživnou hodnotu“ a záhal, stojící na pevném základě. Záhaly pro sebe potřebujeme my, lidé. Potřebujeme je k nalezení se a zakotvení, k pevnému základu. A tím základem pro člověka je funkční niterné duchovno. Přičemž duchovno není vlastností mozku a jeho rozumu ani pozemský úřad. Nelze však říci: „lidé se přece dorozumívají slovy a slovům své řeči rozumí“. To jsou totiž jen jejich dohody, že pod jistými slovy rozumí, co vzájemně chtějí. Ale těmito dohodnutými slovy vůbec nemohou prožívat přírodu ani Stvoření. Tyto formy tvůrčího vyzařování neznají dílčí lidské dohody, jen zákonitosti. Za-kony, tj. dění a formování (konání) v krouživém řádu, v rodu.

Živoucí vnímání a působení slova duchovno je člověku neznámo. Proto potřebuje poznání. Jako nevědomý potřebuje jít cestou od Z k A. Od slabých výběžků duchovna k jeho plné moci. Spirálový pohyb vědomé vůle (Z) se skrze pozemskou (v touze) víru (N) dopracuje k duchovní síle (A). Až tehdy celého člověka prochvěje ono ZNA.

Záhal je součástí poznávání. Pojem záhal, háлка, hala je forma. Háлка je schrána je i schránou ducha v jeho vývoji (chrání jej). Až věducí duch, jenž naplňuje svůj vývoj, má již schránu z věčného vyzařování. Ta je zároveň pak chrámem i štítem jeho niterné podstaty - ducha. Dar nevědomé víry (N), (v úsilí hledajícího ducha) se, z výrazu schrána, proměnil v dění duchovní lásky (M). Chrám.

Dar lidské vůle V získává duchovní moc v přímém spoluzachvívání v I (duchovní moc Boží síly), člověk Ví. (√) Až pak může následovat vě-dění. Což je konání na základě poznání. Člověk pak koná již správně od A do Z (alfa a omega). Teprve pak je skutečně kon AZ - kněz. Koná dle zákonitostí, v souladu se záměrem Stvoření.

Tedy, poznávání jde cestou od Z k A. On došel k poznání a smí konat. A jeho konání je vedeno niternou vůlí (vůlí duchovna), skrze pozemský pohyb ve víře (v naději - nad ději) k dalšímu stupni poznání. Víra (VÍ_ RA) se stává dílčím přesvědčením. Vývojem bez konce, přičemž krb myšlenek je udržován čistý. Přes-věd-čení Přes vědění k činění.

Je zde i další slovo - výraz. Soulad, vláda, klad, i vlídnost, jsou pojmy pro dění ladu, tedy systému formující harmonie. Což je totéž, jako že všechny prvky mají stejnou pravděpodobnost a byly vybírány (oživovány) pro jistý záměr. Ty poznané i ty nepoznané. Čím více poznané, tím vyšší pravděpodobnost naplnění záměru. Tím je ale záměr vlády ducha v pozdějším Stvoření.

Pokud je vyvíjející se lidské duchovno v bytostné ochraně (ve všech souvislostech) není vláda ducha plně možná. Pohlavní síla (není totéž co pohlaví) není plně funkční pro vládu. Respektive. Je možná jen ve spolupůsobení pro vývoj schrány (pozemské i duševní). Stane-li se však člověk knězem, stává se zároveň vládcem, harmonizujícím prvkem v dané úrovni bytí. Protože skrze něj působí v čisté podobě duchovní láska, jež je nejmocnější silou ve Stvoření. On klade základní, úhelné kameny do díla Stvoření, tím je kotví a povznáší k onomu PRA. Pravda je „PRA“ v „Da“. Tedy spoluzachvívání se v „PRA“. Přičemž „DA“ je přitakání pro tvoření v duchovní síle.

ooOOOoo